Örnek Öğretmen Haydar Gültekin

Söyleşi: Hasip Pektaş, Ankara 2002

Haydar Gültekin, memleketimizin yetiştirdiği değerli bir öğretmenimizdi, örnek bir eğitimciydi, zorluklarını yaşadığı bir döneme tanıklık etti. Atatürk, ***"****Dünyanın her tarafında öğretmenler insan topluluğunun en özverili ve saygıdeğer unsurlarıdır."* derken şüphesiz büyük bir özveriyle bu ülkeye hizmet etmiş öğretmenlerimizi düşünmüştü. Haydar Gültekin de hiç şüphesiz onlardan biriydi.

2002 yılında Haydar hocamın Ankara Batıkent'teki evini satın almam aşamasında yaptığımız sohbeti iyiki de kaydetmişim. Onun sağlığında bu ses kaydını kağıda dökemediğim için çok mahçubum, çok üzgünüm. Keşke bu söyleşiyi o da okuyabilseydi. Çok sayıda çocuğun yüreğine dokunan bu değerli öğretmene görevimi geç de olsa yerine getirmek istedim. Sevenleri için de bir anı olması dileğiyle sevgili Haydar öğretmenime rahmet diliyor, onu hep özleyeceğimizi, anacağımızı belirtmek istiyorum.

Onun yetiştirdiği tüm hemşehrilerimizin hatırasını canlandıracak 1965'lerden bir fotografı da sizlerle paylaşmak istiyorum (Öğretmen Haydar Gültekin ve Öğretmen Suzan Karagül Örnek ile bayram giysileri içinde öğrencileri Nejat Özkan, Mustafa Keşçi, Halim Gürdal, Mustafa Aksekioğlu ve Sami Mumcu).

Hasip Pektaş: Sayın hocam, öncelikle böyle bir söyleşi fırsatı verdiğiniz için çok teşekkür ederim. Meslek hayatınızda size yön veren anılarınızla başlayalım mı?

Haydar Gültekin: Anılar çok, nasıl seçebilirim ki? 1957-58 yılları. Ankara'dan Konya'ya gidiyorum. Otobüste yer bulamadım, araya bir tabure verdiler. Cihanbeyli'de otobüs mola verdi. Taburemi kenara çektim, diğer inenleri bekledim, sonra indim. Bir yaşlı hanım benimle birlikte indi. Bana oturabileceği pastane gibi bir yer sordu. Cihanbeyli'nin meşhur ayranının içildiği bir yer vardı. Ona ayran ikram ettim ve otobüse döndük. Bana *"Siz öğretmen misiniz?"* dedi. *"Evet"* dedim. Öğretmenliğimi bilmiş olması, bana hem gurur verdi; hem de bir soru isareti oluşturdu. *"Nereden bildiniz ?"* dedim. *"Sizin yaptığınızı ancak öğretmen yapar da o yüzden"* dedi. İşte bu benim meslek hayatıma yön veren sözlerden birisidir. Demek ki biz toplumun gözü önündeyiz. Her bakışında bunu hissetmemiz gerekir. Çocuklara davranışımızda, topluma davranışımızda, giyimimizde, kuşamımızda yani insan olarak bizim öğretmen olduğumuzu görenin, soru sormadan bilmesi gerekir.

HP: Yani yaşamımızda örneklik etmek esastır diyorsunuz.

HG: Öğretmenseniz onun kuralları, babaysanız onun kuralları, arkadaşsanız onun kuralları var. Yani benliğinizde yaşar ve yaşatırsanız o zaman kıymetli. Bir anı daha. Biz altı sene Ermenek-Karaman arasında açık kamyonların üstünde geldik gittik. O yolları yeni kuşak bilmez eskiler bilir. Öyle bir açık kamyon ki altında ya tuz vardır ya tüccar yükü vardır. Ermenek'ten gidişte de altında kereste vardır. Onun üstünde gidersiniz ama bir güzel tarafi şöyle; Karaman-Ereğli arası o zaman 98 kuruştu ve altı senenin içinde bu 98 kuruş hiç değişmedi. Beni o zamanlar otobüs ya da kamyon farketmez motorlu araçların hepsinde benzin kokusu aşırı rahatsız ederdi. Öğrenciyim. Karaman'dan çıkmadan başımı bir tarafa koyar, Göksu'ya geldiğimde elimi yüzümü yıkardım; bir de Ermenek'e geldiğimizde yıkardım. Kirazpınarı'nı da, Kayapınarı'nı da, Yellibel'ini de, Balgusan'ını da her ilkbaharda, yazda, sonbaharda oraların kokularıyla gelir giderdik. Bunu hep bir şiire dökmek istedim yıllarca. İlham geldi gitti, geldi gitti. Belki yüzlercesini yazdım zihnimde, ama kağıda hiçbirini dökememistim. Son döktüğümden birisi şu. Size onu okuyayım;

Döndü arabamız sıladan yana
Büründü Karaman toza dumana
İkindi sonunda vardık Avgan'a
Kıvrıla kıvrıla akıyor Göksu

Şoförümüz Hasan yarasa kuşu
Arabası eski çıkmaz yokuşu
Arıların çiçeklere konuşu
Bucakkışla lale sümbül kurusu

Kirazpınarı'nda durup su içtik
Yollar çamur Yellibel'i zor geçtik
Yörük kızlarından sevgili seçtik
Benim güzel birinciydi doğrusu

Kayapınarı'nda molayı verdik
Altımıza kilim, keçe, çul serdik
Yolun kıyısından çicekler derdik
Gözlerde eridi sabah uykusu

Yörük çadırları yaylanın süsü
Ötüşür dağlarda keklik sürüsü
Uzaktan duyulur Tunam türküsü
Acılar içinde geçtik Toros'u

Balgusan yaylası beylerin yurdu
Karaman beyi orda otağı kurdu
Kamışboğazı'nda bir yiğit ordu
Çalınır göklerde zafer borusu

Selvinaz binmiş de arap atına
Obası dağılmış Tekeçatı'na
Tuna beyi yükselmiş tanrı katına
Kurulmuş yoluna bir hain pusu

Sonunda görünür yeşil Ermenek
Evleri şafakta koyu bir benek
Kışın ortasında tükenir hevenk
Azalmış evlerde eğrim kurusu

Dedem Haydaroğlu lakabı deli
Bilenler derler Esentepe'li
Yol ver de geçelim Köristan Beli
Gönlümüzü sardı sıla kokusu

HP: Çok güzel, ağzınıza sağlık, yüreğinize sağlık. Çok tesekkür ediyorum. Aslında bitmez bu.

HG: Şimdi hatırladım, dün bizim evlenme yıl dönümümüzdü. 40 seneyi geçmiş bir evlilik. Ben kendi çapında bir uğraş adamıyım; mücadele adamıyım ama atalar boşuna söylememişler *"Her erkeğin arkasında bir hanım olur"* diye. Gercekten o hanım size güç veriyorsa başarılı olursunuz ama o ket vurursa o zaman başarılarınız azalır. Şimdi ben şiir yazıyorum şiirimi ilk önce hanımıma okurum. O'nun düzeltmemi istediği yerleri düzeltirim bir daha okurum, bir daha okurum. Bazen şiirin ilhamı bir başkası da olabilir, hanımlar kıskanç olursa sizi sorgularlar. Hanımım yeşil gözlü değildir ama ben şiirde yeşil gözden bahsetmişim. *"Kim bu yeşil gözlü?"* diye hiç sormamıştır bana.

HP: "Yörük kızını sen nasıl seçersin?" diyemez yani.

HG: Belki öyle bir yörük kızı da yoktur, yani o yörük kızı Yellibel'deki yörük kızı değildir de Mut'daki yörük kızıdır, oraya getirilmistir. O yüzden aile yaşantındaki mutluluğunda da, toplum içindeki saygınlığında da arkandaki tek kişi eşindir. Biz alınterimizi koyarak, göz nurumuzu koyarak, el ele vererek bu 4 tane cocuğu bu günlere getirdik.

HP: Güçlükler içinde 4 çocuğu bu noktaya getirmek de en büyük başarı galiba.

(Burada Haydar hocamın değerli eşine sormak, ondan da bir şeyler duymak istedim.)

HP: Kimdir Haydar Gültekin?

BG: Evimizin saygın erkeği. Saygıyla sevgiyle birlikte olduğumuz, sevgiden önce saygının geldiği bir yuva düzenimiz var. Bu yuva düzeninin içinde sabır sevgi birlikte yürüttüğümüz, 4 çocuğumuzla beraber yaşadığımız bir evimiz. Mücadele verirken beraber, O'na köstek değil destek olmaya çalıştım. O da son derece duygusal, sevecen, oturup bi konuyu beraber rahatlıkla paylaşabileceğimiz, bir konuyu rahatlıkla tartışabileceğimiz, herhangi bir konu siyasi olsun, aktüel olsun, ailevi olsun ne türlü olursa olsun paylaşabileceğimiz kişi. Bunu yalnız benimle değil, çocuklarıyla da paylaşmasını seven kişi. Bir olay, bir konu karşısında rahatlıkla çocuklarımızı etrafımıza toplayarak paylaşabiliyoruz. O'ndan cok şey öğrendim.

HP: Haydar hocamın eğitimci yanıyla ilgili ne diyebilirsiniz?

BG: Eğitimci yanını mükemmel buluyorum. O'nunla kıvanç duyuyorum. Haydar Bey'in şiirinde de okuduğu gibi şehir insanı boğuyor. Zorlukları yaşadık. Bunun olması gerektiğini, yaşanacağını, yılmamamız gerektiğini biliyorduk. Yılmadık, dayanışma içinde atlattık. Bizim maaşımızı bile kestiler. Ama eşimin başarısı beni hep gururlandırırdı. O'nunla evli olmaktan hiç şikayetçi değilim. Mutluyum. 4 cocuğum, gelinim, damadım, torunlarım var. Allahın bize verdiklerine çok şükür.

Haydar Gültekin: O zamanki Milli Eğitim Müdürümüz rahmetli Musa Eroğlu; *"Biz seni çağırırız, şimdi sen git"* dedi. Geldik. Temmuz'un birinci haftasında dediler ki; *"Seni Milli Eğitim Müdürlüğü'nden çağırıyorlar, yalnız müdür insanların kılığına kıyafetine dikkat eder ona göre giyin"* dediler. Temmuz sıcağında giyindik kravatımızı taktık, gittik. Babacan tavrıyla Milli Eğitim Müdürü; "*Burada seninle ilgili bir not var. Üstündağ 'her türlü görevi verebilirsiniz ben kefilim' demiş. Seni Yenimahalle İlköğretim Müdürü yapacağız. Yapabilir misin ?"* dedi. Şimdi benim için İlköğretim Müdürlüğü yeni bir olay. Ama dedim ki; *"Şimdiye kadar bana verilen görevlerin tümünü yaptım, sizin yardımızla bunu da yaparım."* Kararnamem çıktı, 15 Temmuz 1978'de Yenimahalle İlköğretim Müdürlüğü görevine basladım. Elbette vekaleten. Bir yıl geçti, ikinci yıl asalet olacak ya Ankara milletvekilleri birbirlerine düştüler. Benim gelmemi isteyen bir grup var, bir de istemeyen grup var. Üçüncü bir grup da hiç birseye karışmayan. O zaman 17-18 Ankara milletvekili var. Beni isteyenler daha önceki çalışmamı bilenler. İstemeyenler, ilerdeki seçimlerde Ankara'dan kendilerine oy getirecek ilçelerden birilerini arayanlar. Neyse asaletimiz geldi. Arkasından Ağustos ayı kısmi senato seçimi, milletvekili seçimi falan derken 13 Kasım'da MC hükümeti kuruldu ve Süleyman Demirel bütün

atamaları durdurdu. Yani benim asaletim kısa sürdü ve kadro değişti, yönetim değişti. 1980 yılının Ocak ayında birgün iki müfettis geldi ki o müfettiş görevden alınacaklar için özel seçilmiş müfettiştir. O gittiyse biri mutlaka görevden alınır. Neyse iki gün süren bir soruşturmanın sonunda görevden alınıp Gölbaşı'ndan ileride Tepeyurt köyüne verdiler. Şubat tatili içinde de gittim göreve başladım ve Danıştay'a da dava açtım. Bir haftanın içinde Danıştay'dan yürütmeyi durdurma kararım çıktı. Bunların tebliği falan derken kararnamenin yenisi icin Milli Eğitim Müdürü'ne gittim. Müdür aynen şunu söyledi; *"Bak burada 13 kişi var, bunlar şahit olsun ki seni Yenimahalle İlköğretim Müdürlügü'nde çalıştırmam. Yerine gelecek olan senin kadar başarılı olmayabilir, senin kadar dürüst olmayabilir, senin kadar çalışkan olmayabilir ama sen benim ekibimden değilsin ben kendi ekibimle çalışırım."* dedi. Benim de dağlı damarım tuttu o zaman. *"Ben buraya sizinle pazarlık etmeye gelmedim. Yasal hakkım neyse onu almaya geldim."* dedim. Danıştay'ın kararını yukarıya, evraka verdim. Aynı gün hem açığa alınma yazım, hem göreve başlama yazım yazıldı. 13 Nisan'da göreve başladım. Üç gün sonra Anadolu Liseleri'nin sınavı var. Sabah 9'da kaymakamlığa çağırdılar. Aynı müfettiş. *"İfadeni almaya geldim."* dedi. Dedim ki; *"Eski ifadelerin devamı mı yeni mi? Eskiyse ben onlarla ilgili ifademi verdim ekleyecek birseyim yok, yeniyse size ifade vermiyorum." "Ben mufettişim, valilik görevlendirdi."* dedi. *"Ben valiliğin emrine karşı değilim, size karşıyım. Bu benim yasal hakkım. Size güvenmediğim için vermiyorum. Eskilerin sonuçlarına nasıl katlandıysam buna da katlanırım benim sınavım var ben gidiyorum."* dedim. Sınavlar yapıldı, evrakları torbaladık. Akşam Sanat'a teslim ettik, geldik. Gelir gelmez kaymakamlıktan çağrıldığımı öğrendim. Kaymakam bana moral verici biçimde memuriyette bunlar olur falan diyor. *"Kaymakam bey açığa mı almışlar? Verin imzalayayım."* dedim. Artık açıktayım.

O dönem Milli Eğitim Bakanı sanıyorum Orhan Cemal Fersoy'du. Üç ay açıktayım. Üç ayın sonunda göreve başlayacağım. 15 Temmuz 1980. Göreve başlamayı tebliğ edeceğim okulun müdür yardımcısı odasında oturuyorum. Yenimahalle'de bir İlköğretim Okulu'na verdiler. Öyle bir okul ki resmen bir gecekondu. Alt katında inek beslenen bir ev. Orada 5-6 ay kaldım. Derken 12 Eylül geldi. O zaman bakanlıkta bakanın özel danışmanı gibi çalışan bir havacı albayla tanıştım. O'nunla sohbet ederken Ankara İl Milli Eğitim Müdürü olan paşa ile tanıştırıldım. Sohbet sırasında paşa dedi ki *"Danıştay kararını getir seni görevine iade edecegim."* Benim Milli Eğitim'le ilgili görüşlerimi sordu. 7 sayfalık bir rapor sundum. Sonucunda *"Seni görevine vereceğim."* dedi ama ben baslamak istemedim. O ısrar etti. Sonunda; *"Geçmişteki Haydar Gültekin'in hiç bir şeyi beni ilgilendirmez. Sucu, cezası, ödülü, bu dakikadan itibaren senden görev bekliyoruz. Gelecekteki davranışların, çalışmaların senin geleceğini belirleyecektir, senin hakkındaki düşüncelerimizi belirleyecektir."* dedi. Ve ben 11 Ocak 1981'de göreve başladım. Bir ay sonra duydum ki bakanlığa görevden alınmam önerilmiş. Ne yazık aynı Milli Eğitim Müdürü yani bu sözü diyen kişi öneren. Ne sorusturma gördüm ne müfettiş gördüm. Görevden alınma yazım geldi. 12 Mart günü görevden ayrılmam gerekiyordu ama ben 12 Mart gününü sevmediğimden 13 Mart günü ayrıldım. İlkokullara dergi dağıtımına falan başlamıştım. Yeniden atandım. 50. Yıl Yetiştirme Yurdu'nu istedim bu defa, çünkü akşam çalışmaları vardı gündüz boştu. Kasım 1981'de orada başladım. Bir yıl çalıştım. Benim için çok güzel oldu. Bana 17 kişinin grup öğretmenliğini verdiler. Yatılı okullarda okuduğunuz, çalıştığınız için siz de bilirsiniz; o çocuklar başka çocuklardır, yani korunmaya muhtaç olan çocuklar. Size yaklaşmayan, farklı bakan çocuklardır ama zaman içinde onlara yaklaşımım sonuç verdi; baba demeye baslamışlardı. Onlardan bir kısmını evime

bayram yemeğine çağırmıştım. Öyle cocuklar var ki, askerdeki ağabeyine nasıl mektup yazması gerektiğini sormaya başladılar. Öyle cocuklar vardı ki, kız arkadaşı olup da buluşacağında, kız arkadaşıyla nasıl konuşacağını soran vardı. Bunu öğrenci ile aramdaki yakınlığı göstermek için anlatıyorum.

HP: Bunlar aslında gerçek hayat dersleri. Bir eğitimcinin olmazsa olmazları.

HG: Bir de bu çocukların çoğu Beşevler'deki Kimya Meslek Lisesi'ne gidiyordu. Her okulda olduğu gibi bir tartışma konusu vermişler bunlara: *"Kişiliğin gelişiminde çevre mi önemlidir okul mu önemlidir?"* diye. Bir münazara. Bizim çocuklara verilen bölüm ile ilgili olarak üç kişiyle oturduk, çalıştık. Hepsinin önce fikrini yazılı olarak hazırladık. Karşı tarafın ileri süreceği teze göre onun nasıl çürütürüz onları hazırladık derken hem kişisel birinciliği, hem grup birinciliğini bizim çocuklar aldı. Ondan sonra ben onların yanında artık başka birsey oldum. Sonra 26 sene hizmet ile 1982'de emekli olmaya karar verdim. Bir kırtasiye dükkanı açtım. Okullara ilkokul dergileri. Kırıkkale'den Koçhisar'a kadar, Soma'dan Ermenek'e kadar, Kayseri'den Konya'ya, Aksehir'e kadar bu çevrenin içinde tatil kitabı ve dergi ile uğraştım. Ama bundan para kazanamadım.

HP: Bu aşamada önemli bir iki şey için de fikirlerinizi almak istiyorum. Sizin ya da bizim neslin gördüğü öğretmenlik eğitiminin üstüne şimdiki konumda bu mesleğin oluşmasında gereken ciddiyet gösterilmediği gibi, o eski öğretmen okulları espirisi de kayboldu gitti. Ve o idealism, öğretmen olma idealizmi kimsede yok. Türk bayrağını dalgalandığı her yerde görev yapmaya hazırız diyen nesil yok şu anda. Yılların öğretmenisiniz. Ola ki birileri öğretmenlik mesleğini benimsese onlara ne tavsiyede bulunursunuz? Yani yeni nesle bu meslekle ilgili diyebileceğiniz ne olur?

HG: Yıllar önce bir açık oturuma çağrıldık. Çok sayıda öğretmen arkadaş var. Bunların içinde Talip Apaydın hocamız da vardı. Diğerleri benim yaşımda, benden sonra mezun olan, hatta eğitim fakültelerinin son sınıflarından öğretmen adayları da vardı. Konusmaya başlarken Oktay Akbal'ın *"Önce Ekmekler Bozuldu"* kitabını referans göstererek şöyle dedim; Çok partili hayata girince öğretmenlik mesleği bozulmaya başladı. Hatta bizim ülkenin düzeni bozulmaya başladı. Demokrasiye karşı değilim. Çok partili hayata da karşı değilim. Ama çok partili hayata geçilmesi, reyin karşılığı olan oyu çok kutsallaştırdı ve çok büyük bir çıkar aracı haline getirdi. *"Bizim oylar oy çektirir."* dediği gibi Ozan'ın sonra biz oy çekmeye başladık. Düzenlerimiz bozuldu. Çünkü bir takım siyasi kişiler büyük maddi ve manevi güç sahibi oldular. Yani ekmeğin bozulmasının yanında kişiliğimiz bozuldu.

HP: Etik değerler kayboldu. Liyakatın önemi kalmadı.

HG: Etik değerler yitirildi. Etik değerlerin yitirilmesiyle, öğretmenlik de bunların içinde en çok yara alanlardan biri oldu. Yine bir şey söyleyeceğim, öğretmenliğe büyük değer verildiği yıllarda bizim köyden babaannemin de içinde olduğu bir grup Uğurlu köyüne kız istemeye gitmişler. Orada kızı görmüşler, beğenmişler, demişler ki; *"Siz bizim kızımızı gördünüz, biz sizin oğlunuzu görmedik, bir de biz sizin oğlunuzu görsek."* O giden grupdaki yaşlı kadınların yanıtı şu olmuş; *"Oğlumuzu görmeye hiç gerek yok. O muallim."* Şimdi bunu düşünürken bugün sanmıyorum bir öğretmen kız istediğinde sırf

öğretmenliğin maddi yönden düştüğü durum nedeniyle baba bir defa daha düşünür kızını verip vermemeyi ve sorar geliri nedir diye. Böyle bir düzende ben simdi öğretmen olacağa gönül rahatlığı içinde öğretmen ol diyemiyorum. Belki siz bir soru daha sorarsınız ama bakın bu konuda ben şöyle bir siir yazmışım;

Ben öğretmenim
Ulusun tümü öğrencilerim
Yaramazı, çalışkanı, tembeli
Orman orman büyüttüm onları
Hepsi benim çocuklarım
Doğruluğu öğretirim bıkmadan
Kökleri vatanın derinliğinde
Özümdeki pınarlardan sularım

Çoğunun yoksuldur babaları
Zamanı simit ayranla geçer
Beslenemezler benizler solgun
Defteri kitabı bulamazlar
Yok oyuncakları
Ayaklar ıslanır çoraplar delik
Sevgiyle okşarım saçlarını
Yüreğimin sıcaklığında ısıtırım
Üşütmem onları

Ben öğretmenim
Karanlıklar korkar varlığımdan
Ülkemin üstüne ışık saçarım
Sürer bağnazlıkla savaşlarım
Kurutamazlar bitiremezler
Dağ yamaçlarında kaynaklarım
Binlerce beyine kök saldım
Binlerce yürekte yaprak açarım

Ben öğretmenim
Yıllarımı verdim hepinize
Usanmadan yorulmadan öğrettim
Başarılarınızdı hediyelerim
Nasıl değiştiniz anlamıyorum
Kin tohumları girdi yüreğinize
Çıkar denizlerinde boğuldunuz
Pis bataklıklara düştünüz
Dokunmam kirlenmiş ellerinize

Ben öğretmenim
Çoğunuza güvenmiyorum
Nerede emeklerimin karşılığı
Avuntu sözlere gönlüm kapalı
Bitsin bu ikilem diyorum
Senede birgün anmakla olmaz
Yıktınız mesleğin saygınlığını
Katsayılar sizin olsun
Onurumu geri istiyorum

Ben öğretmenim
Yetmezliği kendimde arıyorum
Toplanın bayrağın gölgesinde
Andımızı yine söyleteceğim
Değer duygularınız değişmiş sizin
Oturun sıralara göreceğim
İnsanlığı, çağdaşlığı, sevgiyi
Size yeni baştan öğreteceğim

HP: Çok güzel. Etkileyici. Dilinize, yüreğinize sağlık Haydar hocam

HG: Öğretmen dünyasının beğenmediği şiirdir bu

HP: Beğenmezler çünkü kendilerine de çatıyorsunuz

HG: Konu böyleyken, öğretmenliği bu gözle görürken, öğretmen olmak isteyenlere de öğretmen olun diyemiyorum.

HP: Ama böyle nereye kadar gidecek hocam? Kabul edersiniz ki her şeyin temelinde eğitim yatıyor. Ekonomi kötüye gidiyorsa eğitimsizlikten. Ailelerdeki kopmalar, bozulmalar eğitimsizlikten. İnsana yapılması gereken yatırımı yapmazsanız, bu sene görmezsiniz belki ama 10 sene sonra yarattığı yaralar sarılmaz duruma gelir. Bugün gördüğümüz bence bu.

HG: Bu bir yılgınlık değil zaten, yılarsak herşey biter. Meslek hayatında mesleki örgütlerde, ilerici örgütlerde TÖS gibi TÖBDER gibi örgütlerde ilçe yönetiminin başında yıllarım geçti. Ben böyle bir insanım; milyonlarca arkadaşım gibi. Yılgınlık bize göre değil. Ama çözüme gelince kökten değistirebiliyor muyuz? Ben bir şiirimde diyorum ki devrim isterim diyorum mademki öyle. Eğer devrim olacaksa, yani devrim olursa, Türkiye'ye özgü bir devrim olursa bu dediğimiz ancak öyle gerçekleşir. Demokrasiyi çağdaş düzeye getiremezseniz, her geçen on yılda önüne bir set geliyorsa, buna katlanmak zorunda kalırız. Yine benim bir şiirim vardı. Bunu babama yazmıstım. Şimdi konuşurken hani düzenin değişmesi falan, yıllar önce şöyle demişim babama;

Elimiz ekmeğe uzanır babacığım
Uzanır elimiz ekmeğe
Bayat somunlar soframızda
Eski yemekleri çoktan unuttuk
Peyniri zeytini yiyemiyoruz
Kaşığı çalarken yağsız pilava
Oturup Allah'a şükrediyoruz
Bu suç senin değil babacığım
Benim de değil
Ulusun kara yazısı da
Sen çalışacaksın
Ben çalışacağım
El yiyecek
Gün ışıyana dek bekleyeceğiz
Bu düzen bir koşum daha sürecek
Sonra kara bulutlar dağılacak babacığım
Bileceğiz kanımızı kurutanları
Gevşeyecek boynumuzdaki eller
Özgürlük olacak nefesimizde
Her akşam yoksul da olsa soframız
Mutluluk kokacak ekmeğimiz

Ama ben yine de umudumu yitirmedim. Bu düzen bir koşum daha sürecek dediğim babacığım gitti öbür dünyaya da hala bi koşum değil bin koşum daha sürecek heralde biz bekleyeceğiz başkası yok. Bu arada Ankara'da olduğumuz yılların birisinde iyice bunalmışım. Ermenek özlemi gelmiş, dağlar gelmiş, bahçeler gelmiş gözümün önüne. Geceleri kurşun sesleri, her türlü baskının olduğu yıllarda, o zaman da şöyle demişim;

Bu gülüşler, bu bakışlar, bu el sıkışlar
Yalan mı gercek mi belli değil
Dönen dolapları anlayamazsın,
Duyguların almaz bu dümenleri
El oğlunun bin çeşit oyunu var
Dağlı yüreğine sığdıramazsın
Bize göre değil bu insanlar,
Bize göre değil bu şehir
Gövdesi zehir, başı zehir

Bağımız, bahçemiz cok uzaklarda
Dağların özlemi yüreğimizde
Sabah soframızda bir dilim ekmek

Kaynamış dağ otları bardağımızda
Aylık gelirimiz kiraya yetmez
Peynir, zeytin, et can pahasına
Nasıl alınır nasıl yenir
Bize göre değil
Pazarlar, fırınlar, süpermarketler
Bize göre değil bu şehir
Ekmeği zehir, aşı zehir

Sokaklar kan kusuyor
Ölüm saçıyor geceler
Duygular tutsak edilmiş
Kilitlenmiş düşünceler
Konusamazsın, yazamazsın, okuyamazsın
Ellerde kelepçe, kollarda zincir
Bilirim böylesi yaşamak değil
Bize göre değil bu sokaklar, bu alanlar
Bize göre değil bu şehir
Toprağı zehir, taşı zehir